

Dette vil vist og i Almindelighed blive lagt taget af dem, der sætte et saadant ungt Menneske. Men det er neppe almindeligt at beskymre sig videre herom, naar det er vitteligt, at Personen forhen har tjent, hvilket maa være skeet med de Vedkommendes, idetmindste stiltiende, Samtykke. Ei heller finder man det fornødent at forsikre sig om Bærgens Samtykke, naar Lyendet opstiger sin Tjeneste, eller at lade Dyptigelse forkynde for Bærgen, naar man vil stille sig ved Samme. Men der er — hvad der endnu mere vækker Betænkkeligheden ved foranstøttede Bestemmelser — Andre end Fader eller en egentlig Bærg, som den omhandlede Raadighed maa tilkomme. Saaledes turde Moder, naar Fader ikke er til, eller denne ikke er tilstede, endog i Lovene have Hjemmel til, ved sige Leiligheder at handle paa sine Børns Begne. Hvor der er Tale om den personlige Myndighed over Børnene, nævnes i Almindelighed Forældre. Dette er til Exempel Tilfældet i 13—16—1 og 3, (sefr. 6 B. 13 C. 4 Art.), saavel som i Forordningen af 30te April 1824 § 3, Nr. 6. Vel vil man, hvor man har Faders Samtykke, ikke tillige behøve Moders, idet Manden er beføjet til at handle paa sin Kones Begne, hvilket endog maatte være gjældende, om han kun var Stedfader. Men, naar Faderen ikke er til, eller han af særdeles Marsfager ikke kan udøve sin Myndighed, maa uden Tvivl Moderens Samtykke behøves og være tilstrækkeligt. Ogsaa synes det at de, skjøndt fra flere Sider ikke meget tilfredsstillende Bestemmelser, Lovens 3 B. 17 C. 14—19 Art. indeholde om Moders Bærgemaal, maatte, saaledes som Forholdene i de allerfleste Tilfælde stille sig, føre til det Resultat, at en Enke beholder Fædrenemagten over sine Børn. At denne og tilkommer Moderen til et vægte Barn, kan heller ikke omtvives, da Fader og Faderfrænder aldeles ingen Berettigelse have med Hensyn til et saadant (sefr. Fordn. 30te Mai 1794). Heller ikke er det ubelukkende Faderen, men Forældrene, der i L. 3 B. 18 Cap. 7 Art. nævnes som pligtige til at sætte Børnene til Skole, „til Tjeneste“, og deslige, ligesom og samtlige vore Skoleanordninger udtrykke sig paa lige Maade, saa at Pligten og Ansvar, følger og ogsaa den dertil for-

nødne Raadighed, under de ovenomhandlede Forudsætninger, maa, hvis Fader ei er til eller ikke tilstede, tilkomme Moderen. Fremdeles maae Pleieførelse, Stedførelse, Fattigbestyrelser osv. uden Tvivl være bemyndigede til at udøve den omhandlede Raadighed over de Børn, hvis Forsørgelse de have antaget sig; og navnlig turde dette endog have Hjemmel i Anordningen om Fattigvæsenet. Maaskee man og ved den foreslaaede Lovs Anvendelse vilde kunne indbefatte de Personer, der staae i Forhold som de omhandlede til dem, der skulde tage Tjeneste, under Udtrykket Bærg. Men det er idetmindste uvis, om Retterne saaledes ville forklare Paragraphen, hvorimod det og særligt kunde anføres, at den, ved kun at nævne Fader eller anden Bærg, synes at have ubeløst Moder (hvilket yderligere bekræftes ved § 13, sidste Membrum, saaledes som den efter Motiverne maa forklæres); men hendes Udkomst til at udøve den omhandlede Raadighed over Børnene er dog den i Naturen og Lovene stærkest begrundede næstefter Faders.

Dersom en Lov skulde indlade sig paa det omhandlede Emne, hvilket jeg dog ikke anseer nødvendigt eller engang tilraadeligt, saa burde uden Tvivl ved Siden af Fader nævnes den, der ellers i hans Sted maatte have Raadighed over det unge Menneske, ligesom det maatte tilføjes, at, hvis en Saadan ikke findes paa eller i Nærheden af det Sted, hvor den Umyndige vil give sig i Tjeneste, maatte i Kjøbstæderne Dyrigheden og paa Landet Sogneforstanderskaberne bestikke en god Mand til ved den Leilighed at handle som Bærg for ham, uden at denne Mand fik Noget at bestille med den Formue, den Unge havde eller siden maatte erhverve, ligesom der ikke blev Tale om de med Bærgens Bestikkelse forbundne Udgifter. En saadan særegen Bestemmelse turde især være nødvendig, hvis Samtykke og skal have til Dyptigelse og til ny Tjenestes Antagelse. Saafremt dette derimod indskrænkes til den første Gang, et Lyende gager i Tjeneste, blev sige Bestemmelse mindre nødvendig og maaskee end ikke hensigtsmæssig. En saadan Indskrænkning findes i Lyendeforordningen for Preussen af 8de Novbr. 1810, § 8, hvilken Forordning ikke har havt liden Indflydelse paa Forordningen